సతీ సావిత్రి

రజని కిటికీ దగ్గరికి వచ్చి నిలబడింది.

కిటికీలో నుంచి కత్తిరించిన నల్లని కాయితం ముక్కలాగా కనిపిస్తున్న ఆకాశంలో నక్షత్రాలు బొత్తిగా లేవు.

పిలిస్తే బదులు పలుకుతుందేమో అన్నంత దట్టంగా, చిక్కగా ఉంది చీకటి. ఆకాశంలో అలజడి. యుద్ధానికి సన్నద్ధమవుతున్న గజసైన్యంలా జలార్ణవమైన మబ్బులు గర్జిస్తున్నాయి. ఇప్పుడో, మరి కాస్సేపటిలోనో కుంభవృష్టి ప్రారంభం అయ్యేట్టు ఉన్నది. వర్షం మొదలైతే ఇక ఆగదు. ఆకాశంలో నుంచి ఏవో అదృశ్య శక్తులు భూమిని బలమైన తాళ్లతో పైకి లాగుతున్నట్టే కురుస్తుంది.

రజని ఇవతలికి వచ్చి చాపమీద కూర్చున్నది. చిన్న గది. గోడ పక్కనే పాత ట్రంకు పెట్టె... కిటికీ ఇవతలగా చిన్న ఫొటో. అందులో కొత్తగా పెళ్లయిన దంపతులు. రజని అందులో కుర్చీకి చెయ్యి ఆనించి సిగ్గుతో తలవంచుకు నిలబడి ఉంది. ప్రభాకర్ కుర్చీలో గంభీరంగా కూర్చుని ఉన్నాడు. సన్నటి మీసాలు. పెద్ద నుదురు. ఎదిగిన చెంపలు. పెద్ద పెద్ద కళ్లు... అంత మనిషీ అకస్మాత్తుగా పోయాడు. రజనికి మిగిలింది అయిదు నెలల పసికందు.

రజని పమిటకొంగు దగ్గరగా లాక్కుని చెవులచుట్టూ కప్పుకుని పెట్టె తెరచింది. ఏవో రెండు పుస్తకాలు... ఒక చిన్న ఫైలు... రెండోమూడో చీరెలు, జాకెట్లు. ప్రభాకర్ తాలూకు ఎప్పటిదో డైరీ... అందులో అక్కడక్కడా మామూలు లెక్కలు తప్ప ఎక్కువ పేజీలు ఖాళీ... రజని ఫైలు తిప్పింది. బుద్ధిగా చదువుకున్నందుకు ఫలితంగా వచ్చిన డిగ్రీ. ట్రైనింగ్ సర్టిఫికెట్. మొదటి హిందీ పరీక్ష ప్యాసైన సర్టిఫికెట్. ఏవో అప్లికేషన్ల కాపీలు, ఇటీవల తనను పనిలేదని ఉద్యోగంలో నుంచి తీసేస్తున్నట్టు స్కూలు వారిచ్చిన నోటీసు... దస్తూరీ సరిగా తెలియకుండా గందరగోళంగా ఉన్న ఒక మనియార్డరు రశీదు. రజని నిట్టూర్చింది. దీపంలో కిరసనాయిలు అయిపోయినట్టున్నది. వెలుగు మందగిస్తున్నది. పైన ఆకాశంలో మబ్బుల కోలాహలం పెరుగుతున్నది. పక్క గదిలోకి వెళ్లే తలుపు మూసి ఉంది. సావిత్రి ఇప్పుడల్లా రాదు. తెల్లవారుతూ ఉండగా గాని రాదు.

సావిత్రి ఎర్రగా ఉంటుంది. అంత లావూకాదు. అంత సన్నమూ కాదు. మొహాన చిన్న చిన్న ఎర్రని మచ్చలుంటాయి. ఎనిమిదో తరగతి వరకూ చదివానని చెబుతూ

ఉంటుంది. చదువుకునే రోజుల్లో తాను మరీ సన్నగా, ఎర్రగా ఉండేదనీ, అందరూ తనకు "ఎర్ర తేలు" అని పేరు పెట్టారనీ కూడా చెప్పిందొకసారి. రోజూ రాత్రి ఎనిమిది, తొమ్మిది గంటల వేళ సింగారించుకుని బయల్దేరి వెళ్లిపోతుంది. ఒక్కోసారి మొదటి ఆట సినిమాకు వెళు తుంది. కానీ, మళ్లీ తెల్లవారుజాము వరకు రాదు. సావిత్రికెవరూ లేరు. రజనికీ ఎవరూ లేరు ఆ పసిపిల్ల విజ్జీ తప్ప.

సావిత్రి విజ్జీని చంకనేసుకుని వెళుతున్నది రెండుమూడు రోజులుగా... రాత్రల్లా పసిదాన్ని ఎక్కడ పడుకోబెడుతుందో, ఏంచేస్తుందో ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి.

సావిత్రి మనిషి మంచిదే. రజని ఉన్నట్టుండి ఉద్యోగం పోయి బాధలో ఉంటే సావిత్రి ఆదరించింది. ఏం సంపాదిస్తుందో, ఎలా సంపాదిస్తుందో రజనికి ఎప్పుడూ చెప్పలేదు కాని, రజని కూడా అంత లోకం తెలియని అమాయకురాలేమీ కాదు. ఆమెకు తెలియకపోలేదు. కాని, ఎప్పుడూ పైకి తేలలేదు. ఈ పది రోజుల పరిచయంలోనూ రజని తాను అసలు ఏమీ తెలియనట్టే మెలగుతూ వచ్చింది. కాని, రెండుమూడు రోజుల నుంచి తనను బతిమలాడి, ఒత్తిడి చేసి విజ్జీని ఎత్తుకుపోతుంటే బాధగా ఉండి కూడా రజని ఎదురు చెప్పలేదు. ఇవాళ మాత్రం ఆమె మనసెందుకో వికలంగా ఉంది. బయటి ప్రకృతిలాగే ఆమె మనసులో కూడా ఎందుకో కారణం లేని అలజడి. మాటిమాటికీ కళ్లెందుకో చెమరుస్తున్నాయి. ఆమె లేచి మళ్లీ కిటికీ దగ్గర నిలబడి బయటికి చూసింది. అకస్మాత్తుగా చల్లని జల్లు ఆమె మొహంమీద కొట్టినట్టయింది. శరీరం జలదరించింది. కొద్ది క్షణాల్లో గాలి విసురు తగ్గి, వర్షం నిలిచి కురవడం ప్రారంభించింది. రజని పమిట తీసి మళ్లీ వేసుకుంది. జాకెట్ మొనలు తడిసి ఉన్నాయి. గదిలో లాంతరు కొడిగట్టి వెలుగు పూర్తిగా మందగించింది.

❖ ❖ ❖

"ఇంత వర్షం ఈ మధ్య ఎప్పుడూ చూడలేదు" అనుకున్నది సావిత్రి. వీధి చివరివరకూ లైట్లు మందంగా వెలుగుతున్నాయి. చిన్న వరండాలో చివరగా నిలబడి వుంది ఆమె... భుజంమీద విజ్జి నిద్రపోతున్నది. వర్షం చప్పుడు చేస్తూ కురుస్తున్నది. వీధి నిర్మానుష్యంగా ఉంది. ఉండి ఉండి ఒక్కొక్క రిక్షా గుంటలలో పడుతూ లేస్తూ వెడుతున్నది. ఆ వరండా చిన్నది. రోడ్డమీదికి ఉంది. ఇల్లు మాత్రం ఎవరిదో, తాళం వేసి ఉంది. వరండా అవతలి చివర ఒక నడి వయస్కుడు స్తంభం ఆనుకుని నిలబడి సిగరెట్టు కాలుస్తున్నాడు.

సావిత్రి అతనితో మాటలు కలిపింది, కొద్దిగా వొణుకుతూ.

"ఈ వాన తగ్గేట్టు లేదు" అన్నది.

అతడు తలతిప్పి చూశాడు. చూసి సిగరెట్టు నుసి విదిలిస్తూ "అవును తగ్గేట్టు లేదు. ఒక రిక్షా వచ్చినా బాగుండును. ఇంటికి పోవచ్చు..." అన్నాడు.

సావిత్రి మరేమీ మాట్లాడకుండా కాస్సేపు వర్షం వంక, మరికాస్సేపు అతని వంక చూస్తూ నిలబడింది. అతడు కొద్ది క్షణాలాగి "మీరెక్కడికి వెళ్లాలి?" అని అడిగాడు.

సావిత్రి అతని దగ్గరగా వచ్చి "ఏదీ... అరగంట క్రితమే రైలు దిగాను. మళ్లీ హైదరాబాదు రైలు తెల్లవారితేగానీ లేదు. ఏం చెయ్యాలో తోచటం లేదు. పైగా ఈ వాన..." అన్నది.

అతడు ఆమె వంక నిదానించి చూశాడు. తర్వాత ఏమనుకున్నాడో ఏమో, సిగరెట్టు పారేసి "మా ఇంటికొస్తే... రాదలచుకుంటే రావచ్చు... ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. తెల్లవారిన తర్వాత రైలుకు పోవచ్చు..." అన్నాడు.

సావిత్రి నెమ్మదిగా "డబ్బు లేదు, పర్సు పోయింది..." అన్నది.

అతడు అనుభవజ్ఞుడు... అర్థం చేసుకున్నాడు... "నేనిస్తాను. ఖాళీ రిక్షా వస్తే వెడదాం మా ఇంటికి. ఇల్లు విడిగా ఉంటుంది. ఏ ఇబ్బందీ ఉండదు. డబ్బెంత కావాలి?" అన్నాడు.

సావిత్రి ముందు "మీ ఇష్టం" అని తర్వాత "యాభై ఇవ్వండి" అన్నది. అతడు తల వూపాడు. ముందుకు వంగి వీధి చివరకు చూశాడు రిక్షా కోసం... నిలువెల్లా రెయిన్ కోటూ, తలపైన టోపీ ధరించి సైకిల్‌మీద ఒక పోలీసు వస్తున్నాడు. ఇందాక అతడు ఇటే వెళ్లాడు. మళ్లీ ఇటే వస్తున్నాడు. వరండాలో నిలబడ్డ వీరిద్దరి వంకా ఇందాక వెడుతూ చూశాడు. ఇద్దరూ చెరొక వైపూ నిలబడి ఉన్నారిందాక. ఇప్పుడు దగ్గరగా చేరారు. వెడుతూ తలతిప్పి సావిత్రి వంక చూశాడు. అతనికి అనుమానం వేసింది. "ఇది పాత కేసులాగుందే" అనుకున్నాడు. అంతలో అతనికి గుర్తు వచ్చింది. కేవలం నెల రోజులు కూడా కాలేదు. ఒక లాడ్జింగులో తాను స్వయంగా పట్టుకున్నాడామెను. అతడిప్పుడు ప్రశాంతంగా ముందుకు వెళ్లి వీధి చివర ఆగాడు.

రిక్షా ఒకటి పోతున్నది. ఆ వ్యక్తి "ఏయ్ రిక్షా! ఖాళీయేనా?" అని అడిగాడు పెద్దగా. రిక్షా వరండా పక్కకు వచ్చి మెట్ల క్రింద ఆగింది. ఆ వ్యక్తి రిక్షా మాట్లాడి సావిత్రి వంక తిరిగి "పద" అన్నాడు. ఇద్దరూ కూర్చున్న తర్వాత రిక్షా కదిలింది. వీధిలో చిన్నచిన్న గుంటలలో నీళ్లు నిలిచి ఉన్నాయి. రిక్షా మలుపు తిరిగింది.

అతను సావిత్రి భుజంమీద చెయ్యివేశాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా "పిల్లా, పిల్లవాడా?" అని అడిగాడు.

"పిల్లే... అయిదు నెలలు" అన్నది సావిత్రి. ఈ మాటలు అని అతని వంక మందమైన వెలుగులో నవ్వుతూ చూసింది.

ఉన్నట్టుండి రిక్షా ఆగింది.... "ఏమిటి?" అన్నాడతను ముందుకు చూసి. ఎదురుగా పోలీసు నిలబడి ఉన్నాడు. అతని రెయిన్ కోటుమీద నీళ్లుపడి వీధి దీపం వెలుతురులో మెరుస్తూ కిందికి జారుతున్నాయి. సావిత్రి భుజంమీద విజ్జీని రెండో భుజంమీదికి మార్చుకుంది. "ఏమిటి?" అని అడిగాడు అతను పోలీసునుద్దేశించి.

పోలీసు సైకిల్ స్టాండు వేసి "ఆవిడ ఎవరు?" అని అడిగాడు.

ఆ వ్యక్తి సందేహిస్తూనే లోగొంతుకతో "నా భార్య" అన్నాడు. అతని గొంతు అతనికే చిత్రంగా వినిపించింది.

"ఏమిటి సార్ పెద్దవారు... చదువుకున్నవారు... ఎందుకబద్ధాలు చెబుతారు. వొళ్లమ్ముకునే ఆడదాన్ని పట్టుకుని భార్య అని చెప్పేంత ఖర్మ ఏం పట్టిందండీ సార్ మీకు?"

ఆ వ్యక్తి గతుక్కుమన్నాడు. సావిత్రికి గుండెలు జల్లుమన్నాయి. పోలీసు సావిత్రినుద్దేశించి "ఏయ్ నిన్ను ఎన్నిసార్లు స్టేషనుకు తీసుకు వెళ్లలేదు నేను? నీ పేరేమిటి?" అన్నాడు.

"సావిత్రి" అన్నదామె నెమ్మదిగా.

"సరే... స్టేషనుకు పదండి!"

ఆ వ్యక్తి గాభరా పడిపోయాడు. కళ్లముందు ఆఫీసూ... పరువు ప్రతిష్టలూ గిర్రున తిరిగాయి. ఉన్నట్టుండి రిక్షా దిగి పోలీసుతో "నేను... నేను" అంటూ నసుగుతున్నాడు.

"ఏమిటండీ... మీరనేది?" అన్నాడు పోలీసు. ఆ వ్యక్తి పోలీసును పక్కకు తీసుకు వెళ్లి నెమ్మదిగా మాట్లాడటం సాగించాడు. సావిత్రి పాము గొంతుకలో పడిన ఎలుకలా నిస్సహాయంగా కూర్చుండిపోయింది. అతని మాటలలో "ఆఫీసు తప్పదు... వెళ్లి తీరాలి. ఈసారికి చెడ్డపేరు..." అని కొన్ని మాటలు మాత్రం వినిపించాయి.

తర్వాత కృతార్థుడయిన పోలీసు "సరే మీరు వెళ్లండి" అనడం వినిపించింది. సావిత్రి తల పక్కకు తిప్పి చూస్తే ఆ వ్యక్తి వర్షంలో పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ నడిచిపోవడం కనిపించింది.

పోలీసు రిక్షావాడితో "పదరా... స్టేషనుకు పోనియ్" అని తాను సైకిలెక్కాడు.

❖ ❖ ❖

చిన్న కటకటాల గదిలో నలుగురు ఆడవాళ్లున్నారు. మాసిన చీరెలతో, ప్లాస్టిక్ పూసల గొలుసులతో, జాకెట్ల వెనుక నూనెడాగులతో, తాంబూలం వల్ల గారకట్టిన పళ్లతో, తలల్లో వాడిన పూలతో- వాడిన పూలకు మల్లే చూడగానే వ్యభిచారిణులని అర్థమై పోతున్నది.

తలుపు "కీచు"మని చప్పుడు చేస్తూ తెరుచుకున్నది. సావిత్రిని పిల్లతోసహా లోపల ప్రవేశపెట్టి మళ్లీ తలుపు మూశారు. లోపల ఉన్న వారందరూ ఆమె వంక ఒకసారి చూసి మళ్లీ మామూలుగా సర్దుకున్నారు. సావిత్రి కొద్ది క్షణాలు గోడకానుకుని నిలబడి తర్వాత అలాగే కూలబడింది. పిల్లను వొళ్లో పడుకోబెట్టుకుంది. గుడ్డ సరిగా కప్పింది. కొంగు తలచుట్టూ తిప్పి చుట్టుకుని ఒక్క క్షణం కళ్లు మూసుకున్నది. ఆమెకు అంతలో రజని గుర్తుకు వచ్చింది.

బయట వర్షం... భూమి మీద మబ్బులు పగబట్టినట్టు, కసి తీర్చుకుంటున్నట్టు ఎడతెగని వర్షం.

కటకటాలకవతల ఒక పోలీసు స్టూలుమీద కూర్చుని బీడీని శ్రద్ధగా కాలుస్తున్నాడు. కాలుస్తూ అందులో ఆనందం అనుభవిస్తున్నట్టు ఉండి ఉండీ పారవశ్యంతో కళ్లు మూసుకుంటున్నాడు.

❖ ❖ ❖

సావిత్రి ఉలిక్కిపడి కళ్లు తెరిచింది.

అర్ధరాత్రి దాటి ఉంటుంది. పిల్ల ఎప్పుడు మేలుకున్నదో ఏమో, ఏడుస్తున్నది. పెద్దగా ఏడుస్తున్నది.

సావిత్రి సర్దుకుని కూర్చుని పిల్లను సముదాయించే ప్రయత్నం చేసింది. చుట్టూ చూసింది. ఎక్కడివారక్కడ కునుకుతున్నారు.

పిల్ల ఏడుపు విని ఒకామె కళ్లు తెరిచి కాస్సేపు చూసి ఉన్నట్టుండి నవ్వి "నలుసంత లేదు... పెద్ద గొంతే..." అన్నది.

సావిత్రి చేత్తో పసిదాని పొట్టమీద కొడుతూ సముదాయిస్తున్నది. కానీ, ఫలితం లేకపోయింది. కటకటాలకవతల స్టూలుమీద ఉన్న పోలీసు ఆవులిస్తూ చిటికె వేసి, "ఏయ్! ఎవరది? ఏమిటా గోల?" అని అడిగాడు.

అవతలి ఆమె అకారణంగా నవ్వుతూ "ఏమున్నదీ? పసిపిల్ల ఏడుస్తున్నది" అన్నది సమాధానంగా.

అతడది విని "అది తెలుస్తూనే ఉంది" అన్నాడు. తర్వాత సావిత్రినుద్దేశించి "ఏయ్ ఆకలై ఏడుస్తున్నదేమో! పాలివ్వు... పడుకుంటుంది" అన్నాడు. సావిత్రి గతుక్కుమన్నది. నిజమేనేమో! పైకి మాత్రం "కడుపులో నొప్పో ఏమో" అన్నది.

"పాలివ్వు ముందు. లేకపోతే రాత్రల్లా అందరికీ తలనొప్పి" అన్నాడు పోలీసు గొంతు పెద్దది చేసి.

అవతలి ఆమె "అవును. ఆకలై ఏడుస్తున్నది. పాలివ్వు..." అన్నది. సావిత్రి ఇరకాటంలో పడింది. పిల్ల ఏమో ఏడుపు మానలేదు సరికదా ఎవరో తొడపాశం పెట్టినట్టు పెద్ద గొంతుకతో కెవ్వుకెవ్వున ఏడుపు సాగిస్తున్నది.

సావిత్రి సముదాయించే ప్రయత్నం మానలేదు. పిల్ల ఏడుపు మానలేదు. కునుకు తీస్తున్న వారందరికీ మెలకువ వచ్చింది. అందరూ కళ్లు పెద్దవి చేసుకుని చూస్తూ కూర్చున్నారు.

బయట కూర్చున్న పోలీసు మళ్లీ పెద్దగా "ఏవమ్మోవ్! ఏమిటీ న్యూసెన్సు? పాలిచ్చి పడుకోబెట్టమంటే వినిపించుకోవేం?" అని మళ్లీ "అర్ధరాత్రి వేళ ఈ గొడవ ఏమిట్రా దేవుడా" అనుకున్నాడు అందరికీ వినిపించేటట్టుగానే. తర్వాత లోపలికి వెళ్లి "గణగణ" మోగుతున్న ఫోను అందుకుని ముందు వినయంగా "హలో! ఎవరండీ?" అని ప్రారంభించి, ఆ తర్వాత పెద్దగా "ఏమిటీ? అయ్యా ఇది హాస్పిటల్ కాదండీ బాబూ! నా మాట వినండి ముందు. ఇది హాస్పిటల్ కాదు... పోలీస్ స్టేషను, బోధపడిందా? అవునవును. రాంగ్ నంబర్" అంటూ మాట్లాడి పెట్టేశాడు.

పసిపిల్ల యేడుపు మానలేదు. మరింత గొంతు పెంచి యేడుస్తున్నది. ఒకామె ఆవులిస్తూ "మా ప్రాణాలు తియ్యకపోతే పాలిచ్చి పడుకోబెట్టవమ్మా తల్లీ" అన్నది.

పోలీసు బీడీ వెలిగించుకుని పొగ వూదుతూ "ఇక ఊరుకోనమ్మాయ్! ఇంతమంది చెబుతుంటే వినిపించుకోవేం? అయినా ఏం పోయేకాలం వచ్చి పడిందిరా దేవుడా! పిల్ల అట్లా ఏడుస్తుంటే రాయిలా కూర్చుంటావు. నువ్వేం తల్లివి?" అన్నాడు కోపంగా.

సావిత్రి అన్నీ వింటూ శిలా ప్రతిమలా కూర్చుండిపోయింది.

కాస్సేపటిలో పరిస్థితి విషమించింది. అందరికీ నిద్రాభంగం కావడంతో అందరూ తలా ఒక మాటా అంటున్నారు. గొణుగుతున్నారు.

సావిత్రికి మెదడు మొద్దుబారిపోయినట్టున్నది. కొయ్యబొమ్మలా చలనం లేకుండా కూర్చుండిపోయింది.

బయట వర్షం జోరుగా కురుస్తూనే ఉంది. పిల్ల ఇంకా పెద్దగా ఏడుస్తూనే ఉంది.

సావిత్రి జాకెట్టులోంచి చిన్న పర్సుతీసి డబ్బులు లెక్కపెట్టుకున్నది. మొత్తం తొమ్మిది రూపాయలు, పైన కొంచెం చిల్లర ఉంది. ఆమెకు తల తిరిగినట్టయింది. రేపు బయటపడేందుకు ఖర్చెంత అవుతుందో ఏమో తెలీదు. ఈ అనుభవం ఆమెకు కొత్త కాకపోయినప్పటికీ ఇంత చికాకుగా ఎప్పుడూ లేదు. ఈ పిల్లతో పెద్దబెడద వచ్చిపడింది. అంతలో ఆమె చిగురుటాకులా వొణికిపోయింది. ఒక నిముషం తర్వాత విపరీతంగా ఏడుస్తున్న పసిదాన్ని క్రింద పడుకోబెట్టి లేచి కటకటాల దగ్గరికి వచ్చి నిలబడింది.

పోలీసు కళ్లతోనే "ఏమిట"ని ప్రశ్నించాడు.

సావిత్రి ఒక రూపాయి నోటు ఇవతలికి తీసి "పిల్లకు పాలు కావాలి" అన్నది.

అతడు కనుబొమలెగరవేసి "అది తెలుస్తూనే ఉంది. అయితే ఏం చెయ్యమంటావు? నన్నిమ్మంటావా?" అని అడిగాడు ఎగతాళిగా. లోపల ఎవరో నవ్వారు.

సావిత్రి ఒక్క క్షణం ఆగి "అది కాదు. పక్కన ఎక్కడన్నా చిన్న హొటలుంటే పాలు తెచ్చుకుంటాను" అన్నది.

పోలీసు తల అడ్డంగా ఊపి "వీల్లేదు" అన్నాడు.

"పోనీ, మీరు వెళ్లి తెచ్చిపెట్టండి... పసిపిల్ల గొంతుకెండుకు పోయి అల్లాడిపోతున్నది" అన్నది సావిత్రి.

అతడు కళ్లు పెద్దవి చేసి చూశాడు. "ఏమిటీ? ఈ వానలోనా? భలేదానివే. అయినా నీ సంగతి అంతా చిత్రంగా ఉందే... అసలు ఒకమాట చెప్పు. ఇందాక రైటర్‌గారికి ఏం చెప్పావు? ఆ పిల్ల నీ పిల్లేకదా!" అని అడిగాడు.

సావిత్రి "అవున"ని తల వూపింది.

"అయితే... పిచ్చి వేషాలు కట్టిపెట్టి పాలివ్వు."

సావిత్రి స్థాణువులా నిలబడిపోయింది.

పిల్ల ఏడుపు తగ్గేట్టు లేదు... బయట వర్షం తగ్గేట్టు లేదు.

❖ ❖ ❖

పిల్ల ఏడుస్తూనే ఉంది. కాకపోతే ఓపిక తగ్గి నెమ్మదిగా.

వర్షం తగ్గుముఖం పట్టింది.

నెమ్మది నెమ్మదిగా తెల్లవారింది. ముందు పక్షుల కలకలం. కాకుల అరుపులు... తర్వాత సన్నని వెలుగు. ఆపైన బంగారు రంగు ఎండ. ఇలా తీరికగా, నెమ్మదిగా తెల్లవారింది.

ఒకామె "ఏం పిల్ల... ఏం పిల్ల... రాత్రల్లా ఏడుస్తూనే ఉంది...." అన్నది.

పోలీసు "ఏం తల్లి... ఏం తల్లి... పిల్లా అట్లా ఏడుస్తుంటే రాయిలా కూర్చుందే తప్ప పాలివ్వలేదు..." అనుకున్నాడు.

❖ ❖ ❖

కళ్లజోడు బల్లమీద ఉంచి కళ్లు నులుముకుంటూ పోలీసుల కథనం విన్నాడు న్యాయమూర్తి. తర్వాత కాస్సేపు పైన కదులుతున్న గుడ్డ పంఖాకేసి చూశాడు. ఆడవాళ్లందరిదీ ఒకటే నేరం... వ్యభిచారం.

ఆయన అంతలో ఏదో గుర్తుకు వచ్చినట్టు కళ్లజోడు అందుకుని మొహానికి తగిలించుకుని అలవాటు ప్రకారం "ఒక్కొక్కరికి యాభై రూపాయలు జరిమానా. చెల్లించకపోతే నెలరోజుల విడి ఖైదు" అని చివాలున లేచి వెళ్లిపోయాడు.

సావిత్రికి గుండెలు దడదడలాడాయి. మిగిలిన ఆడవాళ్లకు కావలసిన వారెవరో వచ్చారు. జరిమానాలు చెల్లించారు. కొద్దిసేపట్లో అంతా వెళ్లిపోయేందుకు సిద్ధపడ్డారు.

పోలీసు తల వూపుతూ "నీ సంగతి?" అని అడిగాడు.

సావిత్రి మాట్లాడలేదు.

ఈదురుగాలి వీస్తున్నది. కోర్టు ఆవరణలో, వరండాలో అలజడిగా ఉంది.

ఒంటిగంట దాటి ఉంటుంది.

"ఇంకా నిలబడే ఉన్నావేం?"

సావిత్రి తలయెత్తి చూసింది. ఎదురుగా మాణిక్యం... ఆరడుగుల భారీ మనిషి... నల్లగా, లావుగా ఉంది. నవ్వుతున్నది. గారకట్టిన పళ్లు బయటకు కనబడుతున్నాయి. ఊళ్లో ఎక్కడో పడుచు పిల్లలను చేర్చి వ్యభిచార గృహం నడుపుతూ ఉంటుంది.

"డబ్బు లేదు" అన్నది సావిత్రి.

"అది తెలుస్తూనే ఉందిలే... ఈ పిల్ల ఎవరిది?"

సావిత్రి సమాధానం చెప్పలేదు. పిల్ల వీపుమీద ఉన్న చేతికి ఒక్క విషయం మాత్రం తెలుస్తున్నది. ఇంకా అది బతికే ఉంది. ఇక ఏడ్చే ఓపిక లేక సొమ్మసిల్లి నీరసంగా పడుకుని ఉంది.

మళ్లీ మాణిక్యమే నెమ్మదిగా "నేను కడతాను డబ్బు. పది రోజులపాటు మా ఇంటికి వస్తావా? బొత్తిగా చేతులు తక్కువైపోయాయి" అని అడిగింది.

సావిత్రి కళ్లు మెరిశాయి. "అలాగే" అని తల ఊపింది. కళ్లలో నీటిపొర కమ్మింది.

తర్వాత కొద్దిసేపట్లో ఆ తంతు అంతా ముగిసింది.

సావిత్రి గబగబ అడుగులు వేసింది. మాణిక్యం ఆమె వెనక నడుస్తూ నెమ్మదిగా... "గుర్తుంచుకో... ఇవాల్టినుంచే రా. రాత్రి ఏడు గంటలకల్లా మా యింటికి రావాలి. తిండీతిప్పలూ అక్కడే" అన్నది.

సావిత్రి తల ఊపిందేగానీ, ఆగలేదు. త్వరత్వరగా ఆవరణ దాటి బయటికి వచ్చి రిక్షా ఎక్కింది.

❖ ❖ ❖

రజని గుమ్మంలోనే ఉంది. రిక్షా ఆగగానే ఆమె ఆదుర్దాగా మెట్లు దిగి ఎదురువచ్చి చేతులు చాపింది. "ఏమయింది?" అన్నది.

సావిత్రి భయం భయంగా పిల్లవంక ఒకసారి చూసి తర్వాత రజనికి అందించింది.

"ఏమయింది? ఏమయింది?" అన్నది రజని పిల్లనందుకుంటూ, సావిత్రి "పాలివ్వు" అన్నదంతే... మరుక్షణంలో తన గదిలోని చాపమీద పడిపోయింది.

అంతలోనే ఆమెకు ఏడుపు పొంగి వచ్చింది.

❄